

ning, og når alle ved, at skolepraktik ikke i så høj grad som rigtig praktik giver beskæftigelse bagefter, er det da ufatteligt, at Socialdemokratiet betragter skolepraktikken som løsningen på alle problemer.

Hvorfor ikke forene kræfterne om det, som kunne bringe os fremad, nemlig at indrette systemet sådan, at der er et stærkere incitament til at få oprettet rigtige praktikpladser i virksomhederne? Vi har igangsat forskellige initiativer, nu har jeg redegjort for dem i flere omgange, og det kan jeg helt henholde mig til.

Thomas Adelskov (S):

Nogle af de initiativer, der gør størst indtryk på i hvert fald mig, er, at man prøver at få praktikpladser ved at have lagkager med ud til virksomhederne. Det synes jeg sådan set ikke er et særlig stærkt pres, det minder mest af alt om en Gøg og Gokke-film.

Når vi er så optaget af skolepraktikken, er det jo, fordi skolepraktikken er et sikkerhedsnet under de unge, der ikke får en praktikplads. Det er derfor, vi beder statsministeren om at sige til de unge mennesker: O.k., selv om I ikke får en praktikplads, har I ikke spildt jeres uddannelse, for vi skal nok sørge for, at I kan komme til at fuldføre den. Det er bare det, vi beder statsministeren om at fortælle de unge, hvis det bliver sådan, at det såkaldte lagkagepres på virksomhederne ikke giver resultat.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg ved ikke, hvad skolerne har gang i for at få uddannelsesaftaler med arbejdsgiverne, og det vil jeg nu ikke blande mig i, for det tror jeg hver enkelt skole er bedst til, må jeg nok sige. Det kan hr. Thomas Adelskov selvfølgelig snakke med skoleledelserne om, når han så hånligt karakteriserer de initiativer, der er igangsat rundt omkring, det blander jeg mig ikke i. Men vi har skabt nogle klare incitament, så skolerne faktisk får en økonomisk fordel af at lave aftaler med arbejdsgiverne om rigtige praktikpladser.

Så vil jeg godt gentage, at jeg ærlig talt synes, at der er nogle brancher, hvor arbejdsgiverne ikke har levet op til deres ansvar. De har prøvet at smyge sig uden om forpligtelsen til at oprette rigtige praktikpladser i virksomhederne ved at lade det offentlige sørge for skolepraktik, selv om vi så kan se, at skolepraktik ikke med samme sikkerhed som rigtige praktikpladser leder til senere beskæftigelse. Der hviler en forpligtelse på arbejdsgiverne, det er jeg nødt til at sige,

og det ser jeg også meget alvorligt på, vil jeg godt tilføje.

Vi fastholder altså uddannelsesgarantien, men prøver at justere den sådan, at vi får ledt de unge over i de uddannelser, der med størst mulig sikkerhed kan give beskæftigelse senere.

Den fg. formand (Grete Schødt):

Hr. Carsten Hansen som medspørger.

Carsten Hansen (S):

Nu har vi gentagne gange hørt, at vi skal have is i maven. Det siger undervisningsministeren, og statsministeren siger, at vi skal fastholde presset på arbejdsgiverne. Vi hører også, at uddannelsesgarantien holder, men man har altså skåret 80 pct. af skolepraktikken og uddannelsesgarantien væk og nøjes med 1.200 årselevpladser.

Vi ved fra de svar, vi har fået fra undervisningsministeren, at i 2003 var tilgangen til skolepraktik 5.000 unge mennesker, der gerne ville have en praktikplads og sikre, at de kunne færdiggøre deres uddannelse. Vi ved, at der bliver over 4.000 i år, og at der er oprettet 479 ordinære pladser, mens resten er restlæreaftaler osv. fra skolepraktikken.

Derfor er det, jeg spørger mig selv: Kunne vi ikke bare inden for disse fire vægge få at vide, om der er en plan B? Er det ikke sådan, at når nu statsministeren påstår, at der er en uddannelsesgaranti, skulle vi kunne fortælle de unge mennesker, hvor der er beskæftigelse at få, og undtage det merkantile område? Skulle vi ikke kunne fortælle dem, hvor der er garanti for, at de kan komme igennem? Det er mennesker af kød og blod ...

Den fg. formand (Grete Schødt):

Taletiden er gået.

Kl. 16.45

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Nej, men for det første vil jeg gerne gentage, at regeringen holder fast i uddannelsesgarantien. Vi prøver at justere rammerne, så de unge bliver ledt over i uddannelser, der senere kan give beskæftigelse.

Men jeg vil også godt sige, og jeg siger det med dyb alvor, at jeg har en klar forventning om, jeg har en klar forventning om, at arbejdsgiverne nu løser deres del af den her opgave. Hvis min forventning bliver skuffet og arbejdsgiverne ikke løser den her opgave, så er regeringen selvfølgelig nødt til at overveje situationen, for vi